

Adevăratul Vlad al Treilea Basarab

Vlad al Treilea, cunoscut ca Vlad Țepeș (1431-1476), a fost domnul țării Românești. El a intrat la Siglășu, ca fiu al voievodului Vlad al Doilea zis și Dracul. A avut trei domnii. Cea mai lungă a fost între 1456 și 1462. A fost căsătorit de trei ori și a avut cinci copii: patru băieți și o fată. Din cei trei fii săi a domnit doar unul: Mihnea I cel Tânăr. Vlad Țepeș a refuzat să plătească tribut turcilor. El a făcut mai multe incursiuni în țările Latine. Armata sa a fost condusă chiar de el. În 1476 a murit la Râșnov, la vârsta de 45 de ani.

HORIA CÂRBEA

ISTORII CV VLAD ȚEPEȘ

Coperta și ilustrațiile:
MIRVNA DRĂGHICI



Editura NEUMA
2019

Cuprins

Adevăratul Vlad al Treilea Basarab	5
Vlad și solii lui Mahomed	7
Țepeș nu cade în capcană	15
Atacul de noapte	21
Vlad și frumoasa Katharina	31
Ultima bătălie a lui Vlad Țepeș	37

Adevăratul Vlad al Treilea Basarab

Vlad al Treilea, cunoscut ca Vlad Țepeș (1431-1476), a fost domnul Țării Românești. El s-a născut la Sighișoara, ca fiu al voievodului Vlad al Doilea zis și Dracul. A avut trei domnii. Cea mai lungă a fost între 1456 și 1462. A fost căsătorit de trei ori și a avut cinci copii: patru băieți și o fată. Dintre fiii săi a domnit doar unul: Mihnea I cel Rău. Vlad Țepeș a refuzat să plătească tribut turcilor. El a făcut mai multe incursiuni la sud de Dunăre. Apoi a oprit armata uriașă, condusă chiar de sultanul Mahomed al II-lea. Aceasta a fost puternic lovită de atacul de noapte din 16-17 iunie 1462. Totuși, sultanul a reușit să-l așeze pe tronul Țării Românești pe Radu cel Frumos, fratele lui Vlad Țepeș.

Vlad a luptat împotriva fratelui său, care era aliatul turcilor și avea boierii de partea sa. A trecut în Transilvania cerînd sprijinul lui Matia Corvin. Dar acesta l-a arestat sub învinuirea de trădare și l-a ținut prizonier 12 ani în castelul din Vișegrad, apoi la Buda. L-a eliberat abia în 1475 la cererea lui Ștefan cel Mare. Vlad a fost recunoscut din nou ca voievod al Valahiei, dar a fost asasinat în 1476. Nu se cunoaște locul mormântului său, dar se bănuiește că este înmormântat la Mănăstirea Comana.

Un scriitor irlandez, Bram Stoker, l-a identificat pe Vlad Țepeș cu un vampir din Transilvania, Conte Dracula, în romanul său din 1897. Ideea că Vlad ar fi același cu vampirul Dracula a fost mult speculată în cărți și mai ales în filme. Dar ea nu are niciun temei real. „Dracula” - vampirul e o simplă ficțiune literară.



Vlad și solii lui Mahomed

Dumnezeu să binecuvânteze poporul român acum și pururea și-n vecii vecilor! Chiar dacă românii au trăit multe veacuri în trei țări, Țara Românească, Ardealul și Moldova, ei au vorbit mereu aceeași limbă și au avut conducători viteji. Numele și faptele acestora au rămas scrise în cronici. Dar au ajuns până la noi și povestite din tată în fiu. Noi, astăzi, putem să le cunoaștem și să ne mândrim cu ele.

Demult, acum aproape șase sute de ani, în Țara Românească, numită și Valahia, era pe tron un domnitor tânăr și viteaz din neamul Basarabilor. Acesta era Vlad al Treilea, zis și Țepeș. Tatăl lui era Vlad al Doilea zis și Vlad Dracul. I se spunea așa pentru că purta la gât un blazon sau însemn că este Cavaler al Ordinului Dragonului. Ei erau un grup de cavaleri creștini și nobili. Voiau să lupte împotriva primejdiei ce venea de la Imperiul Otoman.

Pe vremea lui Vlad Dracul și apoi a fiului său Vlad Țepeș, Imperiul Otoman se mărise și devenise foarte puternic la sud de Dunăre. Era cârmuit de sultanul Mahomed al Doilea numit Cuceritorul. Pentru că el cucerise, pe când avea doar 21 de ani, Constantinopolul, capitala Imperiului Bizantin. La vremea povestirii noastre, avea 30 de ani, fiind cu puțin mai tânăr decât Vlad Țepeș, domnitorul valah care începuse să-l înfrunte.

Iată că, în anul 1459, Vlad Țepeș nu mai voia să plătească tribut turcilor. Adică suma de bani pe care o cereau aceștia în schimbul păcii. Căci ei erau mai puternici în acea partea a lumii.

— Cît e tributul? întrebă Vlad.

— Zece mii de galbeni, Măria-Ta, ca în fiecare an.

— Nu-l plătim! hotărâse Vodă.

Boierii se cam speriaseră. Nu era de glumit cu puterea lui Mahomed al Doilea.

Unii ar fi plătit tributul, ca să fie lăsați în pace.

Dar nici cu Vlad nu le-ar fi fost prea bine dacă i se împotriveau!

De cum ajunsese pe tron, cât era de tânăr, Vlad se arătase necruțător cu cei care făceau răutăți, furturi, înșelăciuni.

Aflase că unii dintre boieri îl omorâseră pe fratele său mai mare, Mircea, la Târgoviște, unde era pe atunci capitala Țării Românești.

Îl îngropaseră de viu. Vlad Țepeș se înfuriase.

A poruncit, îndată ce-a ajuns domn:

— În Duminica Paștelui, să se înfățișeze aici, la Târgoviște, toți marii boieri. Să vină cu familiile lor. Dau o petrecere pentru marea sărbătoare.

Boierii veniseră și petrecuseră bine. Mâncare și băutură erau din belșug.

Dar la sfârșit – haț! - Vodă îi arestase pe toți cei care fuseseră împotriva fratelui său.

— Ce facem cu ei, Măria-Ta?

— Pe cei mai bătrâni, să-i trageți în țeapă. E limpede?

— Sigur, Înălțimea-Ta.

— De acolo mi se și trage porecla de „Țepeș”. Sau nu? întrebese Vodă.

— Iertare, Strălucirea-Ta! se rușinaseră căpitaniii lui.

Dar domnitorul nu avea vreme:

— Boierii cei tineri, urmasii Vlad, sunt buni de muncă. Să-i puneți în lanțuri. Acum!

Peste puțină vreme, porunca era îndeplinită. Vlad ceruse oamenilor lui de credință:

— Toți boierii legați să fie duși la Poenari, pe malul râului Argeș. Să fie puși la muncă pentru a construi acolo o cetate puternică. O să am nevoie de ea.

Nu le spusese pentru ce. Desigur, se gândea de turci. Și așa s-a făcut. Ruinele acelei cetăți se mai văd și azi.

Atunci boierii, care îl porecliseră Țepeș, au început să-l vorbească de rău și mai tare.

Adevărul era că, la vremea aceea, mulți cîrmuitori din Europa chinuiau și ucideau oameni. Îi trăgeau și în țeapă. Că doar nu Vlad născocise acest mod de a scăpa de cei răi.

Vlad era el aspru, dar altfel i-ar fi fost greu să conducă o țară în care fusese neorânduială.

În anul în care nu mai plătise tribut turcilor, Vlad Țepeș primise vești prin oamenii săi de încredere. Avea iscoade pricepute, cum aveau mulți domnitori.

— Măria-Ta, ziceau ei, regele Ungariei, Matia Corvin, vrea să pornească lupta împotriva otomanilor.

— O să ne alăturăm și noi, a spus Domnul Valahiei.

— Papa de la Roma i-a dat lui Corvin patruzeci de mii de galbeni pentru asta.

— Hei! Cu banii ăștia ar putea înarma 12 000 de oșteni buni.

— Ba și vreo zece corăbii.

Matia Corvin, pe-atunci foarte tânăr, abia luase tronul Ungariei. Era fiul unui domnitor român al Transilvaniei, Iancu de Hunedoara. Urma să aibă o domnie lungă și glorioasă.

Alte iscoade îi spuneau lui Țepeș:

— Fii cu grijă, Măria-Ta! Turcii au băgat de seamă că te-ai apropiat de Matia Corvin.

— Și ce-mi pot face? întreba Domnul, care era un om îndrăzneț.

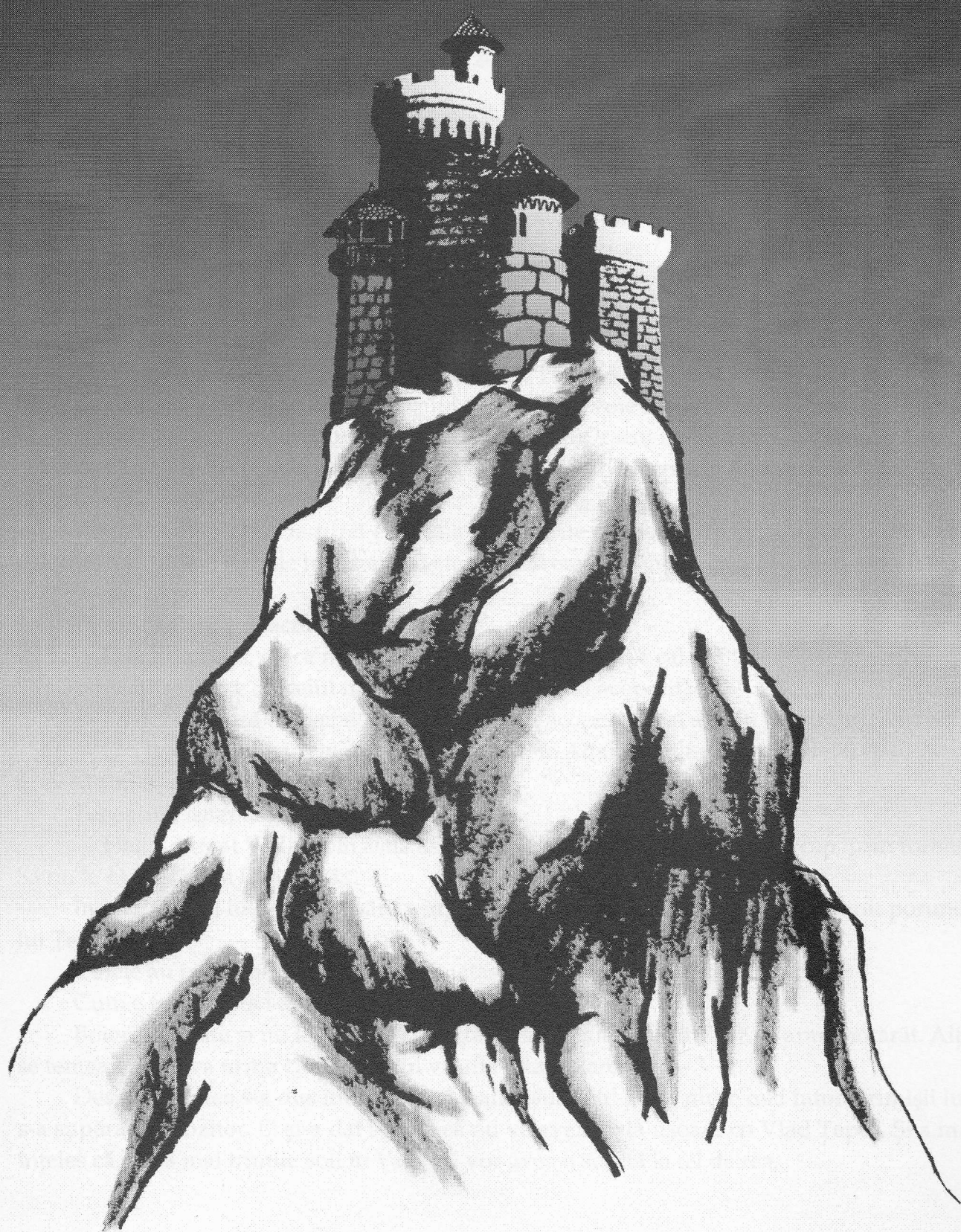
— Ehei, multe! Mahomed îți poate întinde vreo capcană.

— Și-apoi o să-l aducă pe tronul Valahiei pe fratele meu, Radu cel Frumos. El îi este supus.

— Oho! Se prea poate, Măria-Ta. Să te ferești.

Așa a și fost.

Sultanul Mahomed prinsese de veste că Vlad se înțelege cu Matia Corvin. Să lupte împreună. Singur i-ar fi fost greu să nu plătească tribut și să rămână în calea turcilor.



Poenari

La început, sultanul a trimis niște soli, adică mesageri ai săi, la Tîrgoviște. Voia să afle de ce Vlad al Treilea nu-i plătește tributul.

Au ajuns solii la Curtea Domnească. Domnitorul i-a primit cu prefăcută bunăvoință. El le-a spus:

— Dorește Strălucirea-Sa, sultanul Mahomed, ceva de la mine?

— Precum știi, au zis solii, ai de plată zece mii de galbeni. Stăpînul nostru vrea să știe de ce nu plătești. Măria-Sa te-a ajutat.

Era adevărat că, la început, Vlad avusese sprijinul turcilor ca să ajungă domn.

Acum Vlad nu voia să își sărăcească supușii pentru tributul sultanului.

Așa că a răspuns viclean:

— Ar fi prea mare osteneala pentru măritul sultan să numere banii an de an. Mai bine îi trimit pe mai mulți ani o dată. Să aibă ce număra. Ce ziceți?

— Aferim! au zis solii. Adică „Bravo” în limba lor.

Dar ei gândeau altceva. Înțeleseseră că Vlad îi duce cu vorba. Că îi și batjocorește. Se gândeau că o să-i spună sultanului. Iar acela o să-l învețe minte.

Vlad Țepeș și fratele său după tată, Radu cel Frumos, stătuseră la turci o vreme, trimiși chiar de tatăl lor Vlad Dracul. Era obiceiul de atunci al voievozilor din Valahia. Turcii voiau să fie siguri că n-ar fi uneltit împotriva lor. Când Vlad Dracul trecuse la cele veșnice, turcii îl eliberaseră pe Vlad cel tânăr, crezându-l la cheremul lor. Îl păstraseră însă pe fratele lui, Radu cel Frumos.

Vlad, așadar, trăise la turci și le știa obiceiurile. Astfel, ei își păstrau mereu pe cap pălăriile lor ciudate numite turbane. Acestea, cu cât erau mai mari, cu atât arătau rangul înalt al celor care le purtau.

Totuși el a zis, prefăcut:

— Dar, domnilor, de ce nu vă scoateți turbanele? Aici e cald.

— Ai uitat poate obiceiul nostru de a sta cu capul acoperit.

— La noi e o lipsă de respect să stai cu capul acoperit. Mai ales în fața unui voievod.

— O fi la voi, la ghiauri, adică necredincioșii în Allah. Dar la noi nu e, bre. E chiar lucru grav să stai descoperit.

Țepeș atât aștepta.

— Hei! a strigat Vodă. Solii ăștia au dreptate! Ia bateți-le niște cuie în cap, prin turban. Să nu le cadă și să se facă de răs.

Îndată, ostașii lui Vodă au sărit asupra solilor. I-au prins strâns și au împlinit porunca lui Țepeș.

Cuiele au trecut prin turbanele de mătase și s-au înfipt în capetele turcilor.

Cum e firesc, asta i-a ucis pe soli.

Boierii se uitau și nu le venea să creadă. Unii se bucurau că Vodă se arată hotărât. Alții se temeau de ce va urma cînd sultanul va afla întîmplarea.

Desigur, vestea s-a dus îndată. Cînd a aflat sultanul de ce nu se mai întorc trimișii lui, s-a supărat îngrozitor. El și-a dat seama că nu va avea viață ușoară cu Vlad Țepeș. Și a mai înțeles că, dacă mai trimite soli în Valahia, vor avea o soartă la fel de rea.

Iar Vlad tot n-a plătit tributul. A continuat să facă ordine în țara lui așa cum știa el. Încât lucrurile mergeau bine și nimeni nu mai îndrăznea să fure ori să facă alte blestemății. Domnitorul a pus la Târgoviște, lângă o fântână, o cupă de aur, să bea lumea apă. Și cât a domnit el nimeni n-a furat acea cupă. Nu îndrăznea nimeni, căci un hoț și-ar fi pierdut viața îndată, tras în țeapă.

Dar alte încercări îl așteptau pe Vlad Țepeș, cum vom vedea.

